

2º PREMIO

**VI
CERTAME
RELATO
CURTO**

**Lección básica
de derechos fundamentais**

Isabel Besada López

LECCIÓN BÁSICA DE DEREITOS FUNDAMENTAIS

Dirixíame a Longbourn, despois de recibir a carta da Sra. Bennet instándome a impartirlles as súas fillas menores, Kitty e Lydia, unhas clases de lectura, escritura e un pouco de francés (inda que nalgunhas clases introduciría algo de historia, pola miña conta e risco).

Ao chegar atopeime cunha casa de considerables dimensións, pero non luxosa. Chamei á porta e recibíume unha serventa:

- Boas tardes, señora. O meu nome é Jane, Jane Eyre. Busco a señora Bennet.
- Moi ben. Espere un intre, por favor. Voulle informar á señora da súa presenza.
- Grazas.

En pouco tempo, mandoúme pasar. Levoume ao salón, que era pequeno en comparación co de Thornfield, onde eu traballaba e vivía; con mobles sinxelos e cadros pequenos.

- Benvida, señorita Eyre. Preséntolle ás miñas fillas, Lydia e Kitty. Nenas, ¡saudade a vosa institutriz!

Fixeron unha lixeira reverencia.

- Encantada de coñecelas, señoritas. Espero que se divirtan, á vez que aprendan, coas miñas leccións.

Lector, podes estar seguro de que esas dúas nenas, consentidas e irresponsables, con nada máis que paxaros na cabeza, puxeron todo o seu empeño por non aprender unha soa palabra pronunciada nunha soa das miñas clases.

- Por favor, nenas. Estou tentando que coñezan a historia de Enrique VIII, un dos monarcas más importantes de Inglaterra. ¿Por que non poden poñer un pouco de atención?
- ¿De que me serve a min saber todas esas cousas que vostede nos conta á hora de buscar un bo marido? ¡Non son más que bobadas!
- Señorita Lydia, inda que é algo positivo ter marido, é igual ou más importante adquirir coñecementos xerais. Súbelle a unha moito a propia estima.
- Vostede di iso porque inda é solteira, segundo rumorean; tamén din que tivo a oportunidade de ser cazada por un home e deixouno escapar.

- ¡A miña vida privada non é do seu interese, señorita! Pero direille que non me falta razón cando digo que as mulleres debemos ter ocupacións, igual que teñen os homes; temos desexos de crecer, ao igual que eles.
- As únicas ocupacións que eu quero na miña vida son: mercar sombreiros, ir a festas de sociedade e buscar un marido cunha boa facenda.
- Erra vostede falando dese xeito. Supoñamos que coñece un aposto cabaleiro con grandes ingresos, pero que non a quiere; ¿que faría nese caso?
- O matrimonio é un contrato que se leva a cabo por diñeiro. Non ten nada que ver co amor. Iso é o que di a nosa nai.
- Novamente erra vostede coas súas verbas. Inda que lle debo todo o respecto á súa honorable nai, non estou de acordo con ela. ¡O amor é a base do matrimonio! Sen el, a convivencia convértese nun verdadeiro inferno; e é unha unión para sempre.
- O papel da muller é buscar un marido que a manteña, satisfacelo en todo o que el desexe e ocuparse das tarefas do fogar e dos seus fillos. Todo o demais son parvadas, que se se tentan levar a cabo fan da muller unha pobre desgraciada, solteirona e caída na más absoluta miseria. Ademais, vostede non é unha muller agraciada fisicamente, polo tanto debería pensar xustamente o contrario do que nos está dicindo.

Era o reflexo puro da nosa sociedade. Mostraba coas súas palabras o lavado de cerebro que, dende principios dos séculos, sufrimos as mulleres por parte de homes sen sentimentos nin raciocinio, que nos consideran meros obxectos; seres sen capacidade para pensar; obxectos creados pola natureza co único fin de satisfacer os seus desexos e alimentar o seu ego, tan necesario para rebelarte cando a túa mente sabe que en realidade non es capaz de dominar o mundo, senón que o mundo te domina a ti. Ese lavado de cerebro fai que dende hai pouco haxa mulleres que rompen o seu silencio e reivindican todos os dereitos básicos que a sociedade patriarcal nos nega.

- Señorita Lydia, voulle contar algo. No ano 1792, Mary Wollstonecraft, filósofa e escritora do noso país, escribiu un libro chamado *Vindicación dos Dereitos da Muller*. Nel explicou que as mulleres, que son as que educan os seus fillos, deberían ter derecho a recibir unha educación nas escolas e ter os mesmos dereitos fundamentais que teñen os homes, pois ambos son capaces de pensar racionalmente. As mulleres, segundo ela, non deben ser consideradas meras esposas, nin obxectos de beleza. ¡Somos importantes para a sociedade!

Sen nós, a humanidade iría á deriva. Deberían vostedes dúas reflexionar sobre isto, pois decataríanse verdadeiramente do seu valor, do valor que ten para vostedes recibir unha educación e do valor de mirar máis aló da beleza dunha muller, de ver a súa condición humana e racional.

Como era de esperar, ao día seguinte chegoume a carta da Sra. Bennet que anunciaba o meu despedimento.

DALIA.